

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A hús ára**

1. Árnyékban őrzött vonzalom

Téli-Eszter

János-g534 feszített izmokkal hajtotta a pedálokat a tizennégyes fülke nyomasztó homályában. A wattmérő mutatója a piros sáv szélén vibrált, de a férfi tekintete nem a rideg műszerekre, hanem a nagymama megviselt arcára szegeződött. A kolónia szigorú szabályzata büntetett minden felesleges kalóriapazarlást és személyes kötődést, ám János mozdulataiban mély, elfojtott gyengédség élt az idős asszony iránt.

– Lassíts, János, ne tedd ezt... – suttogta a nagymama szaggatottan, miközben a rettegés és a több évtizedes fegyelem viaskodott benne. Ráncos, remegő kezével elutasítóan intett. – A törvény egyértelmű. Nem pazarolhatod rám az erődet, ha az őrszem meglátja, mindkettőnket leállítanak.

– Nem számít a törvény – felelte halkan János-g534. Homlokáról vastag cseppekben hullott az izzadság a hideg betonra, ahogy átvállalta a nagymama terhelését. – Nem hagyom, hogy áldozattá váljon.

Alinda meglapult a fülke sarkában, és döbbsen figyelte a kettőjük közötti névtelen szövetséget. A nagymama szavaival újra és újra elutasította a férfi segítségét, szigorúan ragaszkodva a kolónia kegyetlen normáihoz, de a szemében ott bujkált az elfojtott melegség. Bár a törvény tiltotta, az idős asszony titokban mélyen tisztelte és kedvelte a férfit, aki a rendszer fojtogató gépezetében is ember tudott maradni.

2. A frekvencia szorításában

Téli-Eszter

A dinamóterem mennyezetén húzódó rézkábelek sercegése megváltozott. A túlterhelt hálózat fojtott, mély zúgása végigrezgett a fémpadló bordáin, jelezve, hogy a szektor központi trafója elért a kritikus kapacitás határáig. A falon lévő sárga jelzőfény szaggatottan pulzált, s a feszültségingadozás miatt a hajtókarok ellenállása egyetlen másodperc alatt a kétszeresére nőtt.

Alinda megfeszülő combbizmai égető fájdalommal tiltakoztak a hirtelen terhelés ellen. A lendkerék fémszaga égett olaj szagával keveredett a gőzös levegőben. Mellette János-g534 teste szinte teljesen ráhajolt a saját tizenhármass padjának vázára; a férfi a saját

fizikai korlátait átlépve próbálta elnyelni a csatornában visszahullámzó áramcsúcsot, hogy tehermentesítse a szomszédos egységeket. Izmai görcsösen rángatóztak a túlterhelt sönt elszabaduló ellenállásától.

– Tartsd a ritmust, Alinda! – suttogta a nagymama rekedten, bár az öregasszony szája széle is elfehéredett a szorítástól. – A hálózat nem felejt, de ha most megállunk, a rendszer lekapcsolja a táplálást.

Az átjáróban álló őrszem-3 optikai lencséje vörösről instabil narancssárgára váltott. A gépi szenzorok nem tudtak mit kezdeni a túlterhelésből fakadó frekvenciaeltéréssel; az egység fémteste mikrorezgésekkel reagált a lebegő feszültségre, mintha maga a gép is tartana az áramkörök teljes kisülésétől. János egyetlen halk nyögéssel még mélyebbre nyomta a pedált, átvéve a kritikus áramerősséget. A kolónia számlálója vadul pörgött, miközben a névtelen munkások teste nyújtotta az egyetlen gátat a teljes hálózati összeomlás előtt.

3. A megosztott adag súlya

Csó-Eliza

Az őrszem nehéz léptei végül elhaltak a C-szektor csőrengetegében, a csarnok felett pedig felberrent a röpke váltást jelző síp. A feszültség nem tűnt el a levegőből, de a hajtókarok lassuló lendülete adott néhány percnyi haladékot. A tizenhármас pad mögül János lépett ki. Arcán fekete olajfoltok keveredtek az izzadsággal, tekintete azonban egyenesen Alindára szegeződött, figyelmen kívül hagyva a szabályzatot, amely tiltotta a munkaállomások közötti közvetlen érintkezést.

János nem szólt, csak odalépett a lány mellé, és megfogta Alinda még mindig remegő, görcsbe rándult csuklóját. A mozdulatban nem volt gépies kimértség; forró volt és elszánt. A fiú a saját szűkös pihenőadagjából megspórolt, sűrített kalóriatömb felét csúsztatta Alinda tenyerébe.

„Ezt meg kell enned” – suttogta János vágó, éles hangon, de a szemeiben félelemmel vegyes gyengédség bujkált. – „A C-szektor hálózata holnap még kegyetlenebb lesz. Ha elégeted az összes erőd a nagymamád helyett, elvisznek a korrekciós blokkba.”

Alinda meredten nézte a tenyerében lévő apró, szürke tömböt. A kolónián az élelem megosztása a legsúlyosabb kihágások közé tartozott, hiszen az egyéni bioenergia-

háztartást bontotta meg. A lány mellkasában a düh átadta helyét valami ismeretlen, felkavaró melegségnek. Felemelte a fejét, és tekintete összeforrt Jánoséval.

„És veled mi lesz?” – kérdezte Alinda halkan. „Így te fogsz alulteljesíteni.”

„Nem számít” – válaszolta János, miközben ujjával még egy pillanatra rászorított a lány kezére. – „Nem hagyom, hogy gépet csináljanak belőled.”

A nagymama csendben figyelte őket a pad széléről. Kemény, ráncos arca egy pillanatra megenyhült; a fiatalok közötti dacos, veszélyes kötelékben felismerte azt az emberséget, amit a kolónia évtizedek óta próbált kiirtani belőlük.

4. Füstbe ment váltóáram

kis Ferenc

A meleg kalóriatömb alig lapult meg Alinda tenyerében, amikor a falban futó rézkábelek baljós, darázsszerű zúgásba kezdtek. A C-szektor elavult hálózata nem díjazta a személyes pillanatokat, különösen ha a dinamók fordulatszámja váratlanul meglódult valahol a felső szinten. A mennyezeti lámpák kékes fénnel pislákoltak, majd egy fülsiketítő pukkanással megadták magukat a hirtelen túlfeszültségnek.

„Már megint az a szerencsétlen Bendi tekeri túl a hajtókart!” – sziszegte a sötétben Gábor bácsi, miközben reflexből a feje fölé emelte a csavarkulcsát, mintha az megvédené a kirobbanó szikráktól. A fali hangszóróból azonnal felrecsegett a szektorfelelős rekedt üvöltése, aki a váltóáram megbecsüléséről és az elpazarolt kilowattok csillagászati áráról torkaszakadtából szidta a névtelen elkövetőt.

A falikábelekben áradó égett szigetelésszag gyorsabban terjedt, mint az őrszemek haragja. János nem teketóriázott: egyetlen határozott mozdulattal ragadta meg Alinda könyökét, míg a másik kezével a nagymamát támogatta meg. A sötétben szikrázó biztosítéktábla alatt a kolónia megszokott, szigorú fegyelme pillanatok alatt kaotikus kapkodásba fulladt, ami tökéletes alkalmat teremtett a távozásra.

„Ha az őrszemek ideérnek a biztosítékok miatt, senkit sem fognak az adagokról kérdezni, csak feltesznek a korrekciós listára” – mormogta János gyakorlatias szárazsággal, miközben a füstölő csőrendszer mentén az elfeledett szellőzőakna felé terelte őket. Alinda szorosan markolta a kapott ételt; a hálózat ugyan összeomlott, de a sötétség borította útvonal végre szabad volt előttük.

5. A hús ára

Dorothea

A szellőzőakna fémlemezén végighúzóódó hideg pára azonnal lecsapódott az arcukra, amint a szűk járat mélye felé haladtak. Nagymama tüdeje minden egyes lépésnél sípoló, száraz hangot adott ki. Az évtizedes dinamózás nemcsak az ízületeit őrlötte fel, de a húsát is lassan felemésztette a kolónia csillapíthatatlan áraméhsége; a bőre szinte áttetszően feszült a kiálló csontjain, mintha az utolsó tartalékait is elembe sűrítette volna a rendszer.

„Álljunk meg! Nem bírom tovább, Alinda!” – hördült fel az öregasszony, és a nyirkos csőfalnak támaszkodva rogyott meg. Táskás szemeiből kihunyt a korábbi mesék fénye, csak a fizikai kimerültség nyers fásultsága maradt a helyén. „A te korodban még volt az emberben tartalék, de belőlem már mindent kiszívtak az elpazarolt évek. Egyetlen pedálfordulatnyit sem lépek tovább!”

Alinda arca eltorzult a hirtelen feltámadó dühfelfröccsenéstől. Elég volt a szentimentális nyavalygásból és a folytonos megadásból. Szinte önkívületben ragadta meg a nagymama csontos vállát, megszorítva a vékony szövetet.

„Mindig csak a lemondás! Hát nem érted, hogy ha itt maradsz, a testedet is bedobják a biomassza-égőbe, csak hogy még két wattot nyerjenek belőle?” – sziszegte meggondolatlanul Alinda, fittyet hányva János csillapító mozdulatára. „Ha nem vagy képes küzdeni, én hagylak itt! Nem fogok miattad elpusztulni ebben a vakondlyukban!”

A kegyetlen szavak súlyosan ültek meg a szűk alagútban. Gábor bácsi döbbenetén nyúlt a lány felé, de Alinda elrántotta a karját, és dühtől fűtve lépett előre a derengő szervizjárat felé, magára hagyva a falnak támaszkodó öregasszonyt.